

„Nowa Reforma” wychodzi codziennie rano.

Prenumerata wynosi:

	rocznie	półrocznie	kwartalnie	miesięcznie
7 miosen	5280 Mk	2640 Mk	1320 Mk	440 Mk
z dostawą do domu	6000 „	3000 „	1500 „	500 „
7 Polacy	6000 „	3000 „	1500 „	500 „
z przesyłką pocztową	7800 „	3900 „	1950 „	650 „
7 innych państw	8000 „	4000 „	2000 „	660 „

Prenumerata i ogłoszenia (inzeraty) nadesłać należy do Administracji „Nowej Reformy” w Krakowie.

Redakcja: ulica Jagiellońska 10. Administracja: ul. św. Anny 1. 3. Telefon redakcji 41. Administracji 241. Dla rozmów zamiejscowych 1572.

Nr rach. pocz. Kasy oszczędności 140 985.

Rękopisy nadesłane bez zastrzeżeń.

W Łwowie sprzedaje numerów po 20 Mk w Biuro dzienników S. Sokołowskiego, ulica Trzeciego Maja 1. 5 i w Biuro Płonna, ulica Legionów 9.

Cena numeru 20 Mk.

NOWA

REFORMA

Prenumeratę przyjmują:

Zamiejscowa: Administracja „Nowej Reformy” i wszystkie urzędy pocztowe; miejscowa: Administracja „Nowej Reformy”. — Biuro dzienników „Ruch” (dawnej J. Hapcas i A. Salomonowej), ulica Szeceńska 1. 9; — Biuro dzienników Maryana Hapczyka ul. Jagiellońska 1. 7.

Zamiejscowa prenumerata i ogłoszenia (inzeraty) przyjmują: W Łwowie Biuro dzienników: A. Buchta, ulica Legionów 21; S. Sokołowski, ul. Trzeciego Maja 5. W Jarosławiu J. Soszyński. — W Tarnobrzegu M. Rucki. — W Wiedniu Herman Gellach (sprzedawca oddziałów anarcho) I. Wollstein 6. — M. Dukes Nauhofner Haasentel i Vogler (także w Hamburgu, Frankfurtu n. M., Berlinie, Lipsku, Bielefeldzie i Wrocławiu). — R. Mosse, (także w Warszawie, Berlinie, Hamburgu, Monachium i Norimberdze). — M. Schalek, Wiedeń.

Ogłoszenia (inzeraty) przyjmuje Administracja „Nowej Reformy” za opłatą od miejsca wiersza następującą: za raz 30 —. Za układ tabelaryczny, cyfrowy, skomplikowany, 60 procent drożej. — Nekrologi 45 za miejsce wiersza. — Nadesłane p. 10 —. Od wiersza następującego. — Głosy publiczne po 10 —. Od wiersza. — Na pierwszy strone 100 Mk od wiersza, na drugi 50 Mk, na trzeci 25 Mk. Opłata za zamieszczenie ogłoszenia w „Nowej Reformie” (prospekt, cyfrowy, tabelaryczny) 100 Mk, za miejsce wiersza 100 Mk.

O politykę stanu trzeciego

Kraków, 27 listopada.

Z wielu stron podnoszona jest kwestja wiek-
szego niż dotąd udziału inteligencji w życiu
państwa. Przy tem jednak pojęcie
inteligencji nie jest należycie określone. Ody
kwestję tę stawiają np. ludowcy, więc najbar-
dziej w kręgu politycznym zaważanowi
chłopi, znaczący to, że w rzeczywistości brak kra-
jowców, a nie brak politycznej wrażliwości
i pragnęci ten brak wypełnić. W podobny
sposób postawili sprawę także i prezydent mi-
nistrow w Powszechnym w swojej krakowskiej mo-
wiedzy. Inni znowu stawiają ten postulat jako cze-
sto konieczny, nie tracąc przy tym zwrócić na o
przesłanki, ani o formy, ani wreszcie o skutki
takiego wzmocnienia udziału inteligencji w ży-
ciu państwowym. Widzą po prostu, że tej intelli-
gencji obawia się w sferach naszego życia pu-
blicznego za mało. Pragną więc widzieć jej wię-
cej.

Ala zarówno jeden jak drugi sposób stawia-
nia sprawy nie jest zgodny z naturą społeczeń-
stwa w ogólności, a naszego w szczególności.
Inteligencja, w znaczeniu czystego intelektual-
izmu, nigdzie w Europie nie występowała,
jako czynnik rządzący. Tylko w Rosji na grun-
cie tamtejszych specjalnych stosunków zrodził
się był sposób poimowania inteligencji, jako
klasy społecznej, odrębnej od wszystkich in-
nych. Ale próba ognia nowelowej pogląd ten nie
wytzymał. Inteligencja właśnie kierowała w
rewolucji w pierwszej, a jeszcze więcej w drugiej
jej fazie (okres Kereńskiego) i spartaczyła spr-
awę państwową. Platoniński ideał sokratyczny ni-
gdy nie był w rzeczywistości. Można
też wątpić, czy nastąpi to kiedykolwiek, ponie-
waż ideał ten jest sprzeczny z naturą państwa,
przynajmniej w obecnej postaci tej instytucji.
Tylko mandaryn chiński można uważać za
mniemającego, że zbliżenie się do tego ideału w każ-
dym razie za rzadki dyplomowany „ad hoc”
wychowywanej inteligencji. Ale system ten jest
wynikiem zupełnie specjalnego rozwoju spo-
łecznego Chin na przestrzeni kilkudziesięciu
wieków. Zresztą obecnie znajduje się on także
w likwidacji.

Natomiast wszędzie w Europie, po upadku
feudalizmu kierownictwo w życiu państwowym
przechodziło na mieszczaństwo, czyli na t. zw.
„stan trzeci”. — Na burżuazję. Demokratyczne
formy uważane też są powszechnie za zwi-
azane z rządem burżuazji. Z jednej strony
burżuazja może rządzić, z drugiej — jedynie w
formach demokratycznych, z drugiej zaś demo-
kracja bez burżuazji nie posiada utracić za-
dług bez zwrócenia i dać pełnię swoich ko-
rzyści.

Idzie więc o to, aby także i w naszej polskiej
demokracji burżuazja doszła do głosu, który się
jej należy z tytułu jej funkcji społecznych, po-
legających przede wszystkim na organizowa-
niu i kierowaniu produkcją społeczną. Jeżeli
więcej funkcja ta ma być przez burżuazję wyko-
nana, to z punktu widzenia dla ogółu, to musi
być być zabezpieczony odpowiednio wielki i
właściwy wpływ na wytworzenie politycznych i
rządzących form bytowania państwowego, więc
zarówno na legislacyjną, jak na wykonawczą
instancję. Wynika to z natury rzeczy. Czynnik kie-
rujący pod względem gospodarczym, musi być
równocześnie także czynnikiem kierującym lub
co najmniej współkierującym politycznym. Po-
lityka bowiem wytworzyła formy prawne i poli-
tyczne, w których życie gospodarcze rozwija
się lub marfuje. Nie może więc długo utrzymać
się bez należytych szkody dla społeczeństwa i
państwa, w którym dokonany jest roz-
dział władzy w ten sposób, że gdy jeden produ-
kuje lub organizuje produkcję, drugi — rzą-
dzi.

Przy takim rozdziale musi upaść zarówno
produkcja, jak i rządzenie. Produkcja bowiem
nie będzie miała bezpieczeństwa form praw-
nych, a rządzenie bez zabezpieczenia zostanie wła-
ściwie wyczerpane, która jest właśnie organizacja
nie społeczeństwa w celach przygotowania jego
produkcji.

Tak więc postulatem, i to w całej pełni ży-
ciowym, dla nas i naszej bliższej i dalszej przy-
szłości jest to, aby nasz stan trzeci, nasze
mieszczaństwo, doszło do głosu w państwie tak
ważnego, opartego na wolności pracy i własno-
ści, i jak to jest, to rzeczywiście wszędzie in-
dziej w cywilizowanym świecie.

Od spełnienia tego postulatu jest jednakowo
daleką znowu konstrukcją naszego państwa,
nadana mu przez konstytucję, jak ogólna za-
mierzająca zarówno ogółu obywateli, jak samej
burżuazji. W przeciwnym razie do wadliwych
innych klas społecznych burżuazja właśnie u
nas objawia jakąś dziwną i chorobliwą apoli-
tyczność. Nie wytworzyła się w niej silne dą-
żenia polityczne, nie konstruuje programy. Do-
chodzi do tego, że z jednej strony, zagrożona
w swym posiadaniu, zwalczająca wiejską, szlachecką
sojuszniczkę, zwraca się ku miastom, z drugiej
zaś strony politycznie polityczność, niewła-
ściwie chłopów, którzy doszli już do stopnia prze-
czuwania natury państwa i pływających z niej po-
rzeb.

Jest to więc świadkami paradoksalnego zja-
wiska politycznego najzupełniej wsi na miasto. —
Gdy bowiem waleś rozwoju duża aktywność po-
lityczna, miasto się ogarnia jakimiś zjawie-
czym narowieniem i bezładem. Przypadkiem nie
chay tu będzie apatia miast w stosunku do spr-
awy tak kandydackiej, jak stanowisko ich
w opracowywanej obecnie ordynacji sejmowej,
od której będzie zależało, czy utrwali ona po-
nowie w morzu wiejskim, czy też potrafią rato-
wać swą osobność polityczno-społeczną i wy-
walczyć sobie odpowiednią reprezentację par-
lamentarną. Jest faktem, którego smutna wy-
mowa nie potrzebuje komentarzy, że dotąd ani
jedna rada miejska nie zajęła w tej sprawie
zdecydowanego stanowiska, że z żadnego mi-
asta polskiego nie podniósł się głos zażądania i o-
brony zagrożonych praw mieszczaństwa i miast.

Protekcja samowładztwa wiejskich sprawy tej
nie rozwiąże. Dzięki poparciu tego czy innego
stronnictwa wiejskiego może wejść do Sejmu i
Senatu powien zastęp ludzi z miast. Ale wy-
bierani w ten sposób posłowie i senatorowie nie
będą politycznie reprezentantami miast i mieszc-
zaństwa, lecz satelitami swoich dobrodziejów i
protectorów, więc tych, komu wybór prój za-
władza. Droga takiego przemysłu może
do Sejmu wejść adwokat, lekarz, przemys-
lowiec, nawet ten i ów przemysłowiec, ale wazy-
scy oni razem, skutkowałyby ich było, nie będą
sociologicznie stanowiąc reprezentacji stanu trze-
ciego, ponieważ stał się nieobecny i dążący do
innych celów, nie będzie się stał trzeciego, nie się
stwierdził innych, w tym wypadku wiejskich.
Stan trzeci, jako taki, zyska na tem niewiele.
W żadnym razie zaś tydzie, że to jest potrzebne
ze względu na znaczenie tego stanu w spo-
łeczeństwie nowożytnym. Demokracja obywatelska
może być wyszczególniona, może stać się podłożem
zarówno dla militarystycznego cesarstwa, jak
dla społecznej t. zw. „białej” anarchii, ale nie
może stać się demokracją w typie zachodnio-
europejskim, więc demokracją, organizującą
produkcję przemysłową, bez której trudno mó-
wić o kulturze w typie europejskim, bo wszak-
że ona ma za podstawę nie wieś, ale właśnie
miasto.

Jest tedy kwestja przyszłości państwa i za-
sadniczych kierunków jego przyszłego rozwoju,
czy burżuazja polska znajduje w sobie dość siły
i energii, aby zażądać należnych jej praw i za-
pamięć do wszystkich znajdujących się w jej roz-
porządzeniu środkami wyegzekwować, czy be-

dzia ona nadal trwała w dotychczasowym
swoim politycznym bezwładzie i fatalnym zlu-
dzeniu, że możliwym jest taki podział funkcji,
który jeden kładzie życie gospodarcze, drugi
żad polityczne.

Powołanie ekspertów z b. dzielnicy pruskiej

Warszawa, 28 listopada (Tel. wł.) W sprawie
odbywających się rokowań górnośląskich do-
wiedujemy się, że namady genewskie postadają
charakter wstępnych prac przygotowawczych.
Jednakowoż z dotychczasowego przebiegu na-
rad wynika, że tworzą się one w atmosferze
relatywnie dobrej nadziei na przyszłość. W każ-
dym razie przyprowadzenie układów nie jest
tak łatwe.

Na posiedzeniu Rady ministrów, które od-
było się w poniedziałek w Poznaniu, powoła-
ny będzie na wniosek ministra spraw zagranic-
nych cały szereg ekspertów z dzielnicy pruskiej.
Zastępca przewodniczącego komisji zo-
stanie dr Zygmunt Seyda.

Aczkolwiek ekspertów, ekspozycji nami uszczup-
lonej komisji, to jednak pod względem
przygotowania nie ustępują im w niczym.

Sprawa Galicji wschodniej

Warszawa, 27 listopada (Tel. wł.) W sprawie
Galicji wschodniej w kołach rządowych czynią
się obecnie przygotowania do zaproszenia
szeregu urzędników, uwzględniających odręb-
ność właściwości wschodniej Małopolski. Na te-
nie międzynarodowej sprawie stosunku Pol-
ski do Galicji wschodniej ulega znacznemu po-
lepszeniu. Nawet w rządowych kołach angiel-
skich zauważać się daje przychylniejsze trak-
towanie tej sprawy.

Rewizja i aresztowanie wśród Rusinów

Łwów, 27 listopada (Tel. wł.) Polcja i sąd
podjął dalej rewizję i aresztowanie wśród
Rusinów. W ostatnich dniach sąd w Baza-
nach odstawił do lwowskiego sądu krajowego
trzech słuchaczy Uniwersytetu, a mianowicie
Iwana Porytko z Kniłina, Mikolaję Krescho-
wackiego z Rohatyna i Stefana Mikolaję z
Bursztyna. W Przemyślu aresztowano po prze-
prowadzonej rewizji akademika Zyblikiewicza
i odwołano go do Lwowa. Natomiast aresztowa-
no we Lwowie Leonidesa Swetlickiego, byłego po-
mownika armji ukraińskiej którego umi-
arano w aresztach politycznych.

Kłopoty finansowe Ukraińców

Łwów, 27 listopada (Tel. wł.) Emigracyjny
komitet rusko-ukraiński z Petersburga
wyczerpał już do ostatniej kropli swoje fin-
anse. Proba amerykańskiej pożyczki dolarowej
sankcyjna jest zupełnie nieudana. Jako re-
zultat tej porażki „Zachodnia Ukraina” zwróci-
ła się do placówki dyplomatycznej: tak np. p. Wławi-
ckij reprezentujący będzie p. Petruszewicza na
przebiegu w Londynie i Paryżu. Właściwie „dy-
plomaty” ukraińskich proszą o pozwolenie powro-
tu do Galicji.

DR BOBRZYŃSKI U MINISTRA SPRAW ZAGRANICZNYCH

Warszawa, 27 listopada (Tel. wł.) Wczoraj
odbył dłuższą konferencję z ministrem spraw
zagranicznych dr Michał Bobrzyński.

Zamknięcie konferencji w Portoforo

Portoforo, 26 listopada (PAT). Konferencja
w Portoforo została zamknięta po podpisaniu
protokołu ostatecznego. Podpisano 18 uchwał
i układów.

Kół rządowe o układzie polsko-czeskim

Warszawa, 27 listopada (Tel. wł.) W kołach
rządowych, mimo sprzeciwów i zastrzeżeń, z ja-
kiemi się spotyka umowa polsko-czeska, pod-
pisana w Pradze, panuje pogląd, że skutki tej
umowy będą dla Polski dodatnie, a podpisanie
tej umowy wpłynie znacznie na polepszenie
się międzynarodowego położenia Polski. Nad-
chodzące ze wszystkich polskich placówek za-
granicznych raporty wskazują, że na Zachodzie
zawarcie umowy między Polską a Czechami
uważane jest za rejonijnie ustalenie się stosun-
ków pokojowych w Europie środkowej.

Najważniejszymi warunkami, jakie się wysu-
wa przeciw umowie czesko-polskiej jest fakt,
że nie zawiera ona wyraźnego uznania suweren-
ności Polski w stosunku do Galicji wschodniej,
też mówi tylko o desinteressement Czechosło-
weckiej w tej sprawie. W kołach rządowych pa-
nuje jednak na podstawie ustnych oświadczeń
rządowych kół czeskich przekonanie, że dziś
w sprawie Galicji wschodniej Polska ma Cze-
chów za sobą. Ze pogląd ten jest słuszny, po-
twierdza depesza, jaką ministerstwo spraw za-
granicznych otrzymało od poselstwa polskiego
w Londynie, a która donosi, że podsekretarz
stanu angielskiego ministerstwa spraw zagra-
nicznych w rozmowie z połem polskim p.
Wróblewskim oświadczył, że w obecnej chwili
w sprawie Galicji wschodniej Polska nie jest już
odosobniona, ma bowiem za sobą Czechosłow-
ację i Rumunię.

Dość jeszcze należy, że wczoraj nadeszła
od posła polskiego w Pradze p. Piltza wiadom-
ość, że dr. komisja parlamentarna w Cieszyń-
skim, której zadaniem jest uregulowanie spra-

wy mniejszości narodowych, rozpocznie swoją
działalność przed ratyfikowaniem umowy pra-
skiej.

Co do sprawy Jaworzyny, to nie można było
sprawy tej jeszcze narazić załatwić. W ostat-
nich czasach bowiem zarówno w Polsce jak w
Czechach doszło do pewnego zaognienia na tle
tej sprawy i atmosfera obecna nie nadawałaby
się do spokojnego traktowania kwestji Jawo-
rzyny. W każdym razie nie należy spodziewać
się, aby cała dolina Jaworzyny przynależała
Polsce. Otrzymamy jednak znaczną jej część.
Co do reszty interesu nasze będą zabezpieczone
drogą specjalnych umów. Możliwe jest tylko
kompromisowe załatwienie tej sprawy.

Polsko-czeskie rokowania finansowe

Warszawa, 27 listopada (Tel. wł.) Wczoraj
w ministerstwie skarbu toczyły się w dalszym
ciągu rokowania w sprawie umowy finanso-
wej z Czechosłowacją. Pierwszą postulatami za-
gwarantować delegacji polskiej dr Bie-
głowski, wicelę delegatów czeskich. Odpowie-
dział na przewodniczący delegacji czeskiej
dr Vlasak, który wskazał na fakt, że między Pol-
ską a Czechosłowacją doszło już do porozumie-
nia w szeregu spraw politycznych i gospod-
arczych i w przyszłości równocześnie nadzieje, że obec-
ne rokowania dadzą szybko pomyślny wynik.
Następnie rozwinęła się dyskusja nad progra-
mem prac obecnej konferencji. Program ten u-
stalono i wybrano trzy komisje: likwidacyjną,
walutową i podatkową.

Regulamin prac w Genewie

WYBRANIE 11 PODKOMISYJ W ROKOWANIACH POLSKO-NIEMIECKICH.

Genewa, 25 listopada (PAT). Od specjalnego
korespondenta. — Na dzisiejszym otwarciu po-
siedzenia konferencji, która się odbyła pod
przewodnictwem Kalandera i trwała od
godz. 3 do 7 wieczorem, usłono ostateczny re-
gulamin prac konferencji. Regulamin ten pre-
widuje utworzenie 11 podkomisji, z których
każda zajmie się zagadnieniem, odpowiadają-
cym szczegółowym punktom decyzji konferen-
cji ambasadorów. Komisje te są następujące: 1)
komisja drogowa, 2) finansowa, 3) poczt i te-
legrafów, 4) wody i elektryczność, 5) celna, 6)
dla spraw węglowych i produktów górniczych,
7) komunikacyjna, 8) ubezpieczeń społecznych,
9) syndykatów pracowników i pracodawców,
10) prawa, 11) mniejszości narodowych.

Jedyną komisją prawną i komisją dla spraw
mniejszości narodowych będą obradowały w
Genewie. Posiedzenie innych komisji będzie się
odbywać na Górnym Szeple, o ile zgodzą się
na to mierzadnie czynnik międzynarodowy.
W przedmowywaniu w Gdansk. Każda podko-
misja będzie miała dwóch przewodów, Polaka i
Niemca, którzy będą przewodniczyć naprzemi-
nie na posiedzeniach. Jedynym protokołem pod-
komisji będzie w nryl porozumienia prze-
wodzących język protokołu komisji głównej, to
jest język francuski. Podkomisje rozpoczną
swoje prace dnia 9 grudnia.

KONFERENCJA PAŃSTW SUKCESYJNYCH W RZYMIE

Warszawa, 27 listopada (Tel. wł.) Przedsta-
wicielami Polski na konferencji państw sukce-
syjnych w Rzymie mianowany został change
d'affaires przy rządzie wiołkim p. Lotot.

Prace podkomisji mają być podawane do
wiadomości prezydentowi Kalandrowi do dnia
15 stycznia 1922 r. Po otrzymaniu materiału
od wszystkich podkomisji Kalandrow zwoła po-
siedzenie obu rządów do Genewy, gdzie na
stąpi ostateczne zredagowanie tekstu konwencji
oraz jej podpisanie. Na wniosek przewodniczą-
cego polskiej podkomisji Olszowskiego zgodzo-
no się, że tekst będzie w języku francuskim. —
Dla rozstrzygnięcia późniejszych kwestyj jest
przewidziane w poszczególnych wypadkach
przeprowadzenie ekspertyz na miejscu. W ra-
zie potrzeby Kalandrow uda się na Górny Śląsk
jutro po południu odbędzie się następné posie-
dzenie.

WYJAZD DELEGATÓW

Genewa, 25 listopada (PAT). Od specjalnego
korespondenta. — Przewodniczący delegacji
polskiej Olszowski i poseł Targowski, opusz-
czą jutro Genewę. Delegaci niemieccy również
opuszczają jutro to miasto.

POWOŁANIE RZECZPOWÓDCÓW

Katowice, 26 listopada (PAT). Komisja mię-
dzypaństwowa powołała na rzeczoznawcę dia
spraw gazowych dla rokowań gospodarczych
polsko-niemieckich, dyrektora gazowni w Za-
brzu Schultza.

WYJAZD BRIANDA Z WASHINGTONU

Waszyngton, 26 listopada (PAT). Prezydent
mini trów Briand opuścił Waszyngton, żegna-
ny na dworcu przez Hughesa oraz delegację
francuską.

Z Wystaw sztuki w Krakowie

II.

Powsz. Związek artystów polskich. — Kasper
Zelechowski. — Z salonu Wojciechowskiego. —
Z pracowni malarskich.

W Powszechnym Związku artystów polskich
wystawili cykl dwudziestu kilku obrazów, je-
den z nielicznych już przedstawicieli szkoły
Matejkiowskiej, Kasper Zelechowski. —
Zdrowy i jedyny talent artysty daje w kilku ro-
zdziałach motywów rzeczy pierwszorzędnej
wartości, dające świadectwo zdrowia temu po-
koleniu, które wchodziło w świat z dużym za-
sobem wiedzy malarzkiej i sztuki, a zuboż-
nionych w szkole malarzkiej. Na okładzie
do dziś są piętno na wszystkich, co wy-
chodzi z pod pedzla Zelechowskiego, nie czy-
niąc go bynajmniej rutynistą. Jest to artysta
idący z przedmianami i niepojętym bynaj-
mniej na najwzrost zdobywcę techniki. W kole-
kcji około pięćdziesięciu obrazów, mamy szre-
zeg portretów kobiecych, malowanych kapita-
lnie najroznorodniejszą techniką, rysowanych
pewną ręką, pełnych charakteru w wyrazie,
mamy kilka pejzażów bardzo miłych i mię-
kich, kilka drobnych kompozycji o sielanko-
wym lub legendowym charakterze, wreszcie
dwa studia typów dziewcząt wiejskich, przy-
pominające, że Zelechowski był jednym z pio-
nierów kierunku ludowego w system natar-
stwie. Bajecznie kolorowe, znakomicie rysowa-

ne, studia te przykuwają oko wdziękiem, natu-
ralnością i finezją i są prawdziwą ozdobą wy-
stawy, jako dokumenty malarskie majstra,
mającego wiele do powiedzenia i poruszającego
się z całą swobodą we wszelkich dziedzi-
nach malarskich.

Obok Zelechowskiego, drugi majster ze star-
szego pokolenia, również uczeń Matejki, Lu-
dwik Stasiak, brawurą swymi pełnymi
charakterystyki studiami głów i typów, wśród
których powtarza się znakomicie uchwycony
autoportret artysty. Jako malarz kwiatów, Sta-
siak był zawsze swych współwzrostników wy-
razistością linii rysunkowej, umiejętnym wy-
borem motywu i kolorystyką. Drobniejsze pra-
ce interesujące wyborem tematów, wystawili
Czesław Wronka, jeden z lepszych pejzażystów
Krakowa i Jaksza Małachowski, najwię-
cej polski malarz, którego obrazy po-
ciągające wdziękiem, jasnością koloru i róż-
norodnością tematu, są ulubione przez pu-
bliczność.

Jack Małczewski, który od dłuższego
czasu nie wystawił nie w pałacu przy placu
Szczęśliwym, reprezentowany jest tym razem
w salonie sztuki p. Wojciechowskiego przy ul.
św. Jana wielkim tryptykiem, zatytułowanym
»Parki«. Są to trzy postacie kobiece na pół
portretowe, na pół symbolistyczne, połączone
ideowo dla usprawiedliwienia tytułu mitolo-
gicznego nia, która jedna z nich przecina. Jak
zwykle w obrazach Małczewskiego, najlepsza
strona dzieła są jego rysunki i akcenty malowa-
ne z głębokością mistrzostwem. przy-

czem wszystkie trzy postacie kobiece, mają
jedną i tę samą rysunek jednej z pań krakowskich.

W tym samym salonie, który stał się
w ostatnim czasie wieczorną wystawą nieusta-
jącą, obrat sobie miejsce Władysław Hoffman, a
ewangelista w malarstwie, dający coraz do-
jrzalsze pomysły i wykonaniem obrazy. Ze
wszystkich tych studiów, czy to będzie postać
boleśnie modlącego się wieśniaka, czy studium
dziewczyny, zrucone na tło krajobrazu, oświe-
tlenego łezką, czy potężna i wyrazista głowa
Chrystusa, bije indywidualizm twórcy, pełen
siły, wysuwający Hoffmana w pierwsze szeregi
przedstawicieli współczesnego malarstwa. Za-
równo Antoni Piotrowski ze swoim »Le-
gionistą« jak i Radzio wski, należą do
młodszych pokoleń, ale obaj zachowują dła-
wielkość w pomysłach i kompozycji. Ra-
dziojewskiego pejzaże, a wśród nich »Chalu-
pa«, obok tego legendarny »Taniec czarownic«
i kilka innych kompozycji, opartych o tło po-
dań ludowych, są dziełami o niepowiedzielnym
walorach artystycznych, które zdadną utrwali-
ły inie Radziojewskiego. Kolekcji nowości
dotychczas trzy przeżyły malowane studia
W. Soreńskiego, jednego z młodszych
malarzy, którego bujny talent wypowiada się
coraz dojrzalszymi dziełami. Z pośród tych
wystawionych w salonie studiów, »Akt kobie-
cy«, przedstawiający pełną wdzięku postać
niewieści, osknującą szaleńcem nieboskim, jest
obrazem, który śmiało postawić można w rze-
dzie najlepszych aktów, jakie się u nas w osta-
tnim czasie oglądało na wystawach.

W pracowniach artystów krakowskich panu-
je od dłuższego czasu intensywny ruch, spo-
wodowany częścią wyjątkowo korzystną
w ostatnich czasach konjunkturą sprzedażną,
częścią przygotowaniem do Salonu warszaw-
skiego wystaw zbiorowych, które kilku arty-
stów przygotowują na czas najbliższy. — Ze
względów, że wielu obrazów przechodzi wprost
z pracowni do rąk nabywców, wskazanem jest
zwiększenie od czasu do czasu tych warszt-
tów pracy, dla zarejestrowania tego plonu,
który często uchodził uwagi ogółu.

Jednym z tych malarzy, którzy rzadko nie-
kają się do pośrednictwa wystaw, jest Stani-
sław Janowski, który po odbyciu kampa-
nii w Legionach i kilkuletnim pobycie we Lwo-
wie, gdzie sztuka jego wielkim doszła się
uznaniem, przenosił się na stały pobyt do Kra-
kowa. W zainicjacji pracowni artysty przy ulicy
Studenckiej, znaleźli się cały cykl obrazów,
które niewątpliwie byłyby ozdobą każdej wy-
stawy. Część tego plonu jest reminiściencją
przeżył wojennych. Na jednym z obrazów,
utrzymanym w tonie jasnym, kolorystycznym,
widzimy chwytającą za serce scenę pożegnania
legionistów przed bitwą. Gromadka szarych
żołnierzy kłęczy przed obrazem połowym,
a kapłan błogosławi młodych bohaterów.
Przepiętny pejzaż, będący tem kompozycji,
nie mniej jak kapitalny rysunek figur, dają ca-
łość pełną tonu i wdzięku kolorystycznego.
W szarym tonie jak zimowy poranek, utrzy-
mana jest scena wojenna z postacią Legionów
pod Rafailową. Oświecone słońce i wierzba,

o które opierają się zabudowania osławionej
wioski huculskiej, pedzegę ze wsi komno ordy-
nasu legionistów, gromadka legionistów opartu
o płot drewniany na pierwszym planie, prze-
mawiają się dwóch wierzchołków batalistyczne-
go. Prócz tych obrazów wartościowych obrazów,
wykonał artysta cykl 20 akwarel, tworzących
album pejzażowe, przeznaczone dla br. Liebiga.
W tej cennej pracy Janowski przedsta-
wił jako pejzażysta czystej krwi, w dając
cy bajechną techniką. Kilka pejzażów z tona-
mów malowanych w Białowiei i Boryni, kilka wi-
doków ruin i zabytków, uderza siłą rysunko-
wą, dającą świadectwo talentowi artysty, któ-
ry własną drogą rozwijał doszedł do wyni-
ków. Dwa portrety dawniej malowane, a zwa-
żając portret hr. Stanisława Łowickiego
mają piękno szkoły monachijskiej i mogą być
zaliczone do najlepszych prac portreto-
wych, wychowawców szkoły Matejkiowskiej.

Jednym z najoryginalniejszych zjawisk
w świecie sztuki krakowskiej, jest p. Michał
Janoszek, artysta malarz, który
po ze wszelkich miar udanych próbach w dzied-
nie portretu, pejzażu, kwiatów, odnalazł no-
we pole pracy doświadczenia, na którym do-
prowadził do zdumiewających wprost wyni-
ków.

Pracownia Janoszeki przy ulicy Czystej,
to prawdziwe muzeum zabytków sztuki, pami-
tek, mebli kunsztownych i obrazów. Połowa
tych obrazów obiektów, to plan twórcy ar-
tysty, inne to pamiątki z przyjaciół rodziny.
Kozakiewicz, oraz dzieła Wrocłowski-

meża. Znalazły się jednakże pomiędzy upatrzone-
ni ofiarami i takimi, które się rychło poznały na
piasku. I tak panna Falcque zerwała z Landrum
szybko, ponieważ bowiem podejrzanie z tego po-
wodu, powiada Landru używał rozmaitych na-
zwisk.

— Landru — zeznała panna Falcque, jako świa-
dek — pokazał mi pewnego razu kuchnię w Gam-
bais i zwał ją przy tej sposobności, że kuchnia
ta jest cudowna i że można w niej wszystko
spalić.

Na sali powstaje ogromne poruszenie. Po chwili
odpowiada Landru z zimną kawią i uśmiechem
ironicznym.

— Jeżeli taka uwaga ma być podejrzaną, to
nałożnoby zamknąć wszystkich stróżów kamie-
nicznych, którzy zgłaszającym się lokatorom za-
chwalają w ten sposób kuchnie dla zachęty.

Następnie zeznała panna Segret. Płacze i
jest bliska omłnienia, ale opanowuje swoje wzru-
szenie i na pytanie o stan cywilny, odpowiada:

«Femante Segret, artystka liryczna, lat 29». —
I ona zerwała rychło z Landrum, aczkolwiek po-
między obójmi była mowa o narzeczeniowie.

Wspomnieliśmy na wstępie o sensacyjnych re-
welacjach, które Landru przyrzekł poczynić Re-
velacje zawiady Landru opowiadał, że pani
Héon mieszkała przez pewien czas w krypcznej
porze w hotelu przy ulicy de Rennes. — Na to
oświadczenie odpowiadał prokurator:

— Prawda tej rewelacji polega jedynie na tem,
że pani Héon mieszkała w powyższym hotelu przy
ulicy de Rennes. Ale chodzi o to, w którym? Czy
to był hotel, podany przez pana, czy też może
hotel w pobliżu dworca Montparnasse. Proszę,
ażeb tybyś przelichł wskazanego przeze-
mie świadka. Czy pan, panie Landru, sądziś, że
umarli nie mogą czasem wyjść ze swoich grobów?

— Nigdy tego nie twierdziłem — odpowiada
Landru zinnu.

— Są żywi, którzy mówią za umarłych — po-
wiada prokurator.

Następnie prokurator podnosi, że owa pani Hé-
on, która mieszkała dnia 6 i 7 października 1917
roku w hotelu du Mans, wymienionym przez Lan-
drum, nie jest wcale identyczną z zaginioną
panią Héon. Po tej uwadze zapytuje prokurator
Landrura, czy ma co do powiedzenia.

Landru: «Czy pozwolono poszukiwania pod
nazwiskiem Goudouin, kochanka pani Héon, któ-
ra tego nazwiska czasem używała?»

Na to pytanie Landru nie otrzymuje odpowia-
dzi, natomiast zjawia się świadek pani Augé.

— W roku 1913 — zeznają pani Augé — za-
warłam przyjacielskie stosunki z panią Héon i
córką jej, p. Kowalską. Moja przyjaciółka ona-
wiedziała mi pewnego razu, że się zaręczyła z
Petit i zapytała, czy nie znam kogo, który od-
nieją od niej okupki meble, gdyż ona wyjeżdża do Tuni-
su. Potem pisała do mnie list z hotelu przy ulicy
Rennes koło dworca Montparnasse, ażebym ją
odwiedziła w mieszkaniu przy ulicy de Ternes.
Tam opowiadała mi, że jest szczęśliwa i że mie-
szka razem z p. Petit, którego polubiła. Właśnie
wtedy wszedł do pokoju p. Petit i uścisnął moją
przyciśniętą.

Przewodniczący do obwinionego: Czy
poznajesz pan tego świadka?

Landru: Ani mowy. Tyle lat.

Przewodniczący do świadka: Czy po-
znaje pan obwinionego?

P. Augé: Stanowczo poznaje. Pani Héon
była gotowa do podróży do Tunisu, ale przedtem
musiała wstąpić do Gambais po swoje koraliki.

Znając te, nadzwyczajnie obciążające, nie
uczyniły na Landrum żadnego wrażenia.

Landru: «Czy pozwolono poszukiwania pod
nazwiskiem Goudouin, kochanka pani Héon, któ-
ra tego nazwiska czasem używała?»

Na to pytanie Landru nie otrzymuje odpowia-
dzi, natomiast zjawia się świadek pani Augé.

— W roku 1913 — zeznają pani Augé — za-
warłam przyjacielskie stosunki z panią Héon i
córką jej, p. Kowalską. Moja przyjaciółka ona-
wiedziała mi pewnego razu, że się zaręczyła z
Petit i zapytała, czy nie znam kogo, który od-
nieją od niej okupki meble, gdyż ona wyjeżdża do Tuni-
su. Potem pisała do mnie list z hotelu przy ulicy
Rennes koło dworca Montparnasse, ażebym ją
odwiedziła w mieszkaniu przy ulicy de Ternes.
Tam opowiadała mi, że jest szczęśliwa i że mie-
szka razem z p. Petit, którego polubiła. Właśnie
wtedy wszedł do pokoju p. Petit i uścisnął moją
przyciśniętą.

Przewodniczący do obwinionego: Czy
poznajesz pan tego świadka?

Landru: Ani mowy. Tyle lat.

Przewodniczący do świadka: Czy po-
znaje pan obwinionego?

P. Augé: Stanowczo poznaje. Pani Héon
była gotowa do podróży do Tunisu, ale przedtem
musiała wstąpić do Gambais po swoje koraliki.

Znając te, nadzwyczajnie obciążające, nie
uczyniły na Landrum żadnego wrażenia.

Landru: «Czy pozwolono poszukiwania pod
nazwiskiem Goudouin, kochanka pani Héon, któ-
ra tego nazwiska czasem używała?»

Na to pytanie Landru nie otrzymuje odpowia-
dzi, natomiast zjawia się świadek pani Augé.

— W roku 1913 — zeznają pani Augé — za-
warłam przyjacielskie stosunki z panią Héon i
córką jej, p. Kowalską. Moja przyjaciółka ona-
wiedziała mi pewnego razu, że się zaręczyła z
Petit i zapytała, czy nie znam kogo, który od-
nieją od niej okupki meble, gdyż ona wyjeżdża do Tuni-
su. Potem pisała do mnie list z hotelu przy ulicy
Rennes koło dworca Montparnasse, ażebym ją
odwiedziła w mieszkaniu przy ulicy de Ternes.
Tam opowiadała mi, że jest szczęśliwa i że mie-
szka razem z p. Petit, którego polubiła. Właśnie
wtedy wszedł do pokoju p. Petit i uścisnął moją
przyciśniętą.

Przewodniczący do obwinionego: Czy
poznajesz pan tego świadka?

Landru: Ani mowy. Tyle lat.

Przewodniczący do świadka: Czy po-
znaje pan obwinionego?

P. Augé: Stanowczo poznaje. Pani Héon
była gotowa do podróży do Tunisu, ale przedtem
musiała wstąpić do Gambais po swoje koraliki.

Znając te, nadzwyczajnie obciążające, nie
uczyniły na Landrum żadnego wrażenia.

Landru: «Czy pozwolono poszukiwania pod
nazwiskiem Goudouin, kochanka pani Héon, któ-
ra tego nazwiska czasem używała?»

Na to pytanie Landru nie otrzymuje odpowia-
dzi, natomiast zjawia się świadek pani Augé.

— W roku 1913 — zeznają pani Augé — za-
warłam przyjacielskie stosunki z panią Héon i
córką jej, p. Kowalską. Moja przyjaciółka ona-
wiedziała mi pewnego razu, że się zaręczyła z
Petit i zapytała, czy nie znam kogo, który od-
nieją od niej okupki meble, gdyż ona wyjeżdża do Tuni-
su. Potem pisała do mnie list z hotelu przy ulicy
Rennes koło dworca Montparnasse, ażebym ją
odwiedziła w mieszkaniu przy ulicy de Ternes.
Tam opowiadała mi, że jest szczęśliwa i że mie-
szka razem z p. Petit, którego polubiła. Właśnie
wtedy wszedł do pokoju p. Petit i uścisnął moją
przyciśniętą.

Przewodniczący do obwinionego: Czy
poznajesz pan tego świadka?

Landru: Ani mowy. Tyle lat.

Przewodniczący do świadka: Czy po-
znaje pan obwinionego?

P. Augé: Stanowczo poznaje. Pani Héon
była gotowa do podróży do Tunisu, ale przedtem
musiała wstąpić do Gambais po swoje koraliki.

Znając te, nadzwyczajnie obciążające, nie
uczyniły na Landrum żadnego wrażenia.

Landru: «Czy pozwolono poszukiwania pod
nazwiskiem Goudouin, kochanka pani Héon, któ-
ra tego nazwiska czasem używała?»

Na to pytanie Landru nie otrzymuje odpowia-
dzi, natomiast zjawia się świadek pani Augé.

— W roku 1913 — zeznają pani Augé — za-
warłam przyjacielskie stosunki z panią Héon i
córką jej, p. Kowalską. Moja przyjaciółka ona-
wiedziała mi pewnego razu, że się zaręczyła z
Petit i zapytała, czy nie znam kogo, który od-
nieją od niej okupki meble, gdyż ona wyjeżdża do Tuni-
su. Potem pisała do mnie list z hotelu przy ulicy
Rennes koło dworca Montparnasse, ażebym ją
odwiedziła w mieszkaniu przy ulicy de Ternes.
Tam opowiadała mi, że jest szczęśliwa i że mie-
szka razem z p. Petit, którego polubiła. Właśnie
wtedy wszedł do pokoju p. Petit i uścisnął moją
przyciśniętą.

Przewodniczący do obwinionego: Czy
poznajesz pan tego świadka?

Landru: Ani mowy. Tyle lat.

Przewodniczący do świadka: Czy po-
znaje pan obwinionego?

P. Augé: Stanowczo poznaje. Pani Héon
była gotowa do podróży do Tunisu, ale przedtem
musiała wstąpić do Gambais po swoje koraliki.

Znając te, nadzwyczajnie obciążające, nie
uczyniły na Landrum żadnego wrażenia.

Landru: «Czy pozwolono poszukiwania pod
nazwiskiem Goudouin, kochanka pani Héon, któ-
ra tego nazwiska czasem używała?»

Na to pytanie Landru nie otrzymuje odpowia-
dzi, natomiast zjawia się świadek pani Augé.

— W roku 1913 — zeznają pani Augé — za-
warłam przyjacielskie stosunki z panią Héon i
córką jej, p. Kowalską. Moja przyjaciółka ona-
wiedziała mi pewnego razu, że się zaręczyła z
Petit i zapytała, czy nie znam kogo, który od-
nieją od niej okupki meble, gdyż ona wyjeżdża do Tuni-
su. Potem pisała do mnie list z hotelu przy ulicy
Rennes koło dworca Montparnasse, ażebym ją
odwiedziła w mieszkaniu przy ulicy de Ternes.
Tam opowiadała mi, że jest szczęśliwa i że mie-
szka razem z p. Petit, którego polubiła. Właśnie
wtedy wszedł do pokoju p. Petit i uścisnął moją
przyciśniętą.

Przewodniczący do obwinionego: Czy
poznajesz pan tego świadka?

Landru: Ani mowy. Tyle lat.

Przewodniczący do świadka: Czy po-
znaje pan obwinionego?

P. Augé: Stanowczo poznaje. Pani Héon
była gotowa do podróży do Tunisu, ale przedtem
musiała wstąpić do Gambais po swoje koraliki.

Znając te, nadzwyczajnie obciążające, nie
uczyniły na Landrum żadnego wrażenia.

Landru: «Czy pozwolono poszukiwania pod
nazwiskiem Goudouin, kochanka pani Héon, któ-
ra tego nazwiska czasem używała?»

Na to pytanie Landru nie otrzymuje odpowia-
dzi, natomiast zjawia się świadek pani Augé.

— W roku 1913 — zeznają pani Augé — za-
warłam przyjacielskie stosunki z panią Héon i
córką jej, p. Kowalską. Moja przyjaciółka ona-
wiedziała mi pewnego razu, że się zaręczyła z
Petit i zapytała, czy nie znam kogo, który od-
nieją od niej okupki meble, gdyż ona wyjeżdża do Tuni-
su. Potem pisała do mnie list z hotelu przy ulicy
Rennes koło dworca Montparnasse, ażebym ją
odwiedziła w mieszkaniu przy ulicy de Ternes.
Tam opowiadała mi, że jest szczęśliwa i że mie-
szka razem z p. Petit, którego polubiła. Właśnie
wtedy wszedł do pokoju p. Petit i uścisnął moją
przyciśniętą.

Przewodniczący do obwinionego: Czy
poznajesz pan tego świadka?

Landru: Ani mowy. Tyle lat.

Przewodniczący do świadka: Czy po-
znaje pan obwinionego?

P. Augé: Stanowczo poznaje. Pani Héon
była gotowa do podróży do Tunisu, ale przedtem
musiała wstąpić do Gambais po swoje koraliki.

Znając te, nadzwyczajnie obciążające, nie
uczyniły na Landrum żadnego wrażenia.

Landru: «Czy pozwolono poszukiwania pod
nazwiskiem Goudouin, kochanka pani Héon, któ-
ra tego nazwiska czasem używała?»

Na to pytanie Landru nie otrzymuje odpowia-
dzi, natomiast zjawia się świadek pani Augé.

— W roku 1913 — zeznają pani Augé — za-
warłam przyjacielskie stosunki z panią Héon i
córką jej, p. Kowalską. Moja przyjaciółka ona-
wiedziała mi pewnego razu, że się zaręczyła z
Petit i zapytała, czy nie znam kogo, który od-
nieją od niej okupki meble, gdyż ona wyjeżdża do Tuni-
su. Potem pisała do mnie list z hotelu przy ulicy
Rennes koło dworca Montparnasse, ażebym ją
odwiedziła w mieszkaniu przy ulicy de Ternes.
Tam opowiadała mi, że jest szczęśliwa i że mie-
szka razem z p. Petit, którego polubiła. Właśnie
wtedy wszedł do pokoju p. Petit i uścisnął moją
przyciśniętą.

ma «Litwak i Synowie», znajdujący się na dole
w tej samej kamienicy, był już zamknięty, a Mau-
rycy Teitelbaum, były właściciel kantoru wymia-
ny, obecnie jest cichym współwłaścicielem Litwaków.
Konsultacja wśród zebranych w mieszkaniu była
wielka, a z zamieszania skorzystał jeden z od-
ważniejszych, bo wyskoczył oknem i zdołał zbli-
żyć się do posterunkowych. Jednak w rękach komisarzy
Brożyńskiego pozostał swój portfel z pieniędzmi
i zapiskami.

Przytrzymanych natychmiast odesłano na
inspekcję komisariatu w Śródmieściu, poczem
przeprowadzono w mieszkaniu Teitelbauma grun-
towną rewizję. Ryły tam dwie duże kasy wrot-
heimowskie z kas tych zabrakła policja sześć mi-
lionów marek polskich, oraz kilkumilionowy war-
tości banknoty amerykańskie, rumuńskie, cze-
skie, francuskie i rosyjskie, a nadto kilkadziesiąt
sztuk różnej monety złotej. Pieniądzy te zakwe-
stionowano, albowiem nie były wciągnięte do Po-
dskaz Kasy Pożyczkowej, a przeznaczone do upra-
wiania handlu na czarnej giełdzie. Za pięć zaś
znaleziono różne zapiski giełdowe, telegramy
i notatki, do których nikt obecnie w mieszkaniu
Teitelbauma przystąpić nie chciał.

Aresztowanych 18 osób, po przeładowaniu na
policji, pozostawiono na wolnej stopie. Natomiast
w aresztach policyjnych zamknięto Józefa Litwa-
ka, właściciela kantoru wymiany i Maurycego
Teitelbauma, jego cichego współnika.

Litwy lwowskie

(Ruch umysłowy. — Wydawnictwa. — Miejskie
teatry).

Z nastaniem jesieni wzmożił się w naszym mie-
ście bardzo ruch umysłowy. Lwów celował zawa-
ś pod tym względem — tu odbywała się naj-
większa ilość odczytów i pogadanek, wieczorków
literackich i recytacji, tu wychodziła też wielka
ilość pism naukowych, jak «Pamiętnik Literacki»,
«Przewodnik naukowo-literacki», «Lamus»,
«Lud» i t. d. Wojna przerwała obowiązek do pi-
śm, tradycję Lwowa, obecnie po nastaniu roz-
miałych stosunków, budzi się, na nowo zaczyna
na rusz ruch umysłowy. Kilka razy w tygodniu od-
bywają się odczyty i pogadanki, urządzone przez
Związek Literacki, Kółko Literacko-Artystyczne,
Uniwersytet i liczne zrzeszenia oświatowe.

Wzmógł się również bardzo ruch wydawniczy.
Księgarnia Altenberga, oraz bardzo ruchliwe
«Oświecenie», przygotowuje na grudzień cały
ruch wydawniczy, między innymi takie pomni-
kowe edycje, jak Łozińskiego, Chłędzkiego,
Lama i innych.

Najbardziej może zasmęcała się zawierucha wo-
jenna na teatrze. Nigdy w Polsce teatr nie prze-
chodził tyle, ile właśnie we Lwowie. Dopiero ob-
ecnie zaczyna powoli odzyskiwać się i można mieć
nadzieję, że będzie coraz lepiej. Obecny dyrektor,
p. Ludwik Czarnowski, wykazał istotnie niepo-
spolity energię, powołując do życia dwa nowe
teatry: «Nowości» i «Młoty». W krótkim prze-
cześnie czasie prawie z niczego powstała do życia,
teatry te wykazały, że miały rację bytu i że po-
trafiły się utrzymać. W «Nowościach» króluje
opieką z bardzo dobrym zespołem, teatr zaś
«Młoty» stał się poważnym młodziutym teatrem ka-
meralnym, specjalnie przeznaczonym dla intelligen-
cji. Ceny w tym teatrze są też w okresie droży-
zny rekordowo małe, jeśli się zważy, że łoża na
szczęście kosztują 1.600 marek. W teatrze Wiel-
kim powoli przychodzi do głosu opera, oraz wy-
stawa sztuki poważnego repertuaru.

Dzięki pracowitości i sprężystości dyrektora
Czarnowskiego, który objął swe stanowisko
w niezmiennie trudnych warunkach, dzięki jego
dowcipowi i sroczonemu, teatry miejskie, które
były w upadku, coraz pomysłniej się rozwijają.
Gdyby jeszcze Komisja teatralna zechciała iść na
rękę dyrektorowi, można by śmiało patrzeć w pie-
kną przyszłość. Plany i zamiary dyr. Czarnow-
skiego są śmiałe i twórcze — do przeprowadze-
nia ich jednak potrzeba, tak jak wszędzie, a spe-
cjalnie u nas, poparcia finansowego, którego nie-
stęty, we Lwowie brak. Poważna prasa wskazy-
wała niejednokrotnie na to i zabierała już w tej
sprawie głos, — dotąd jednak nadarłom. Wiel-
kie zrozumienie ważności teatru we Lwowie ma
wiceprezydent miasta, dr Chłanacz, człowiek
ogromnej kultury i oddany bardzo teatrowi, a po-
za nim jeszcze tylko nieliczne jednostki. Mimo
jednak wszystko, istnieje uzasadniona nadzieja,
że wszystkie trudności będą przewyżczone,
tembardziej, że grozi poważna konkurencja: oto
Rosjanie mają przystąpić do budowy własnego tea-
tru, o temsamer również myślą i żydzi.

Dotychczasowa działalność dyr. Czarnowskie-
go da się streścić w tem, że stworzył dwa nowe
teatry, zaangażował siły bardzo dobre i dał już
szereg bardzo dobrych przedstawień. Najbliższymi
planami w Teatrze Wielkim będą, jak zapo-
wiedziano: «Krag interesowy», «Noc św. Mikolaja»,
«Orle», «Dzieje salom», «Tydzień Ritterowskiej»,
operę dwóch autorów lwowskich J. Ar-
kiewicza («Czerwony młyn») i Stawskiego («Hie-
roglify»). Opera przygotowuje «Zmarły ocy»
i wznowienie «Olegina».

Tak więc teatry lwowskie weszły w nową fazę,
która oby przyniosła im jak największą sukcesy.

Wi. K.

Z Komisji sejmowych

TRZECIE CZYTANIE PROJEKTU DANINY.

Warszawa, 26 listopada (PAT). W komisji
finansowo-budżetowej w dyskusji szczegółowej
dot. projektu ustawy o daninie państwowej za-
łatwiono artykuły od 29 poczynając, z wyjąt-
kiem artykułu 52, dotyczącego sprzedaży gmu-
row na pokrycie daniny. Dla pogodzenia sta-
nowiska rządu z wnioskami większości komisji
wybrano podkomisję, w skład której weszli:
przewodniczący poseł Osiecki, referent poseł
Wierzbicki oraz posłowie p. Władysław Grab-
ski, Plichota, Penikowski i Sobolewski. Pod-
komisja jest upoważniona do ostatecznego zre-
dukowania sporządzonego projektu, o ile osiągnie
porozumienie, w przeciwnym razie artykuł 52
wchodzi do komisji dla poddania go głosowaniu.
Po zakończeniu drugiego czytania komisji
dokonano trzeciego czytania projektu daniny,
poczem przewodniczący poseł Osiecki podzięko-
wał podkomisji daninowej pod przewodnictwem
p. dr. Diamanda i referentowi posłowi Wier-
zbickiemu za gruntowną i uciążliwą pracę przy-
gotowawczą.

biskiemu za gruntowną i uciążliwą pracę przy-
gotowawczą.

Nowy rząd na Węgrzech

Budapeszt, 27 listopada (ETE). Naczelnik
państwa, powołał z powrotem utworzenie
nowego gabinetu hr. Belfimowi. Nowy gabi-
net zamierza przeprowadzić reformę wyborczą
do Zgromadzenia narodowego, reformę Izby
magnatów, poprawę finansów państwa i jego
położenia gospodarczego, a wreszcie zamierza
wprowadzić z powrotem swobody konstytucyj-
ne. Nowy gabinet ma zamiar oprzeć się na
nowej partii rządzącej, powstałej ze zjednocze-
nia partii chrześcijańsko-społecznej z partią
małych rolników.

Różne wiadomości polityczne

NOWY ATAK NA RZĄD POLSKI przypuszcza-
ją pocelstwo sowieckiej Ukrainy w Mołwie
w formie noty, przesłanej do polskiego min.
spraw zagr. W notie tej stara się sow. Ukraina
uczynić rząd polski odpowiedzialnym za ob-
ecną sytuację powstania na Ukrainie.

Minister Skirmunt odpowiedział na ten atak
notą z 23 bm., utrzymując w stanowczym tonie
i zagrożeń. Jakoby rząd polski w jakikol-
wiek sposób popierał powstanie na Ukrainie.
— Później noty swoje, — pisze min. Skirmunt —
pragnę widzieć sow. Ukraina odpowiedzieć tylko
uwagę od lekceważenia przyjęcia na siebie w
trakcie rymyśskim zobowiązań.

Z OKAZJI BELGIJSKIEGO ŚWIĘTA NARODOWE-
GO nastąpiła wymiana depesz między Naczelnikiem
państwa i królem belgijskim Albertem.

POSEŁ AUSTRIACKI NA AUDJENCJI W BEL-
WEDERZE. Dnia 25 bm. odbyła się w Belwederze u-
roczystość wręczenia Naczelnikowi państwa listów
uwierzyteliwiających przez pierwszego posła nadzw-
yczajnego i ministra upomocionego austriackiej re-
publiki federalnej p. Mikolaja Posta.

UROSZCZENIA NIEMCÓW W POLSCE. «Rzecz-
pospolita» donosi, iż «Związek Niemców w Polsce» wy-
stosował do Ligi narodów memoriał, oskarżający
Polskę o prześladowanie Niemców mniejszości
narodowej.

NA POSIEDZENIU KOMISJI TYMCZASOWEJ W
WILNIE wygłosił j. Żeligowski dłuższe przemówie-
nie. Przedstawiając nowo mianowanego prezesa Mey-
szewicza, skreślił obecny stan Litwy Wileńskiej,
podkreślił na końcu doniosłość doprowadzenia do
skutku zwolania Sejmu wileńskiego i wypowiedzenia
się na nim ludności o jej przyszłym losie.

ZAMACH NA GALWANAUSKASA. Znany przed-
stawiciel Litwy Kownickiej, Galwanaukas, jak z
Kowna telefuguja, został poważnie ranny wskie-
m wybuchu bomby, rzuconej przez okno do pokoju jego
mieszkania przywagno.

DEMONSTRACJA STUDENTÓW WŁOSKICH.
Z Turynu donoszą, że około 100 studentów, wzbu-
rzonych z powodu rzekomych mów Brianda o ar-
mji włoskiej, wzięło do konsultacji francuskiego
zniszczyło urządzenie i wybiło wiele szyb. Policja
rozprysła demonstrantów Prefekt miasta Tury-
nu usunął z urzędu komisarza okręgowego z po-
wodu zaniedbania obowiązku.

STINNES OPUSZC LONDYN. Donoszą, że uda się
on bezpośrednio do Hamburga, aby uregulować szcze-
gółu układu węglowego, zawartego w Londynie.

Angielski urząd zagraniczny ogłasza komunikat,
w którym powiadamia, że między Stinnessem a Lloy-
dem Gersem nie odbyła się żadna konferencja.
NOTA RZĄDU ANGIELSKIEGO do francuskiego
została zatwierdzona przez gabinet angielski i będzie
wręczona rządowi francuskiemu prawdopodobnie dzia-
siał. Az do uregulowania różnicy zdań, wywołanej
traktatem angorskim poczynił rząd angielski zarzą-
dzenia, aby zabezpieczyć własne interesy w Malej
Azji. Rząd angielski uchwalił wysłać okręt wojenny
do Mersynu.

Milionówka

We wczorajszym ciągnięciu milionówki wyloso-
wano Nr 0,188.747.

Dział ekonomiczny

NOWA PLACÓWKA FINANSOWA W KRAKO-
WIE.

„Polsko-Amerykański Bank Ludowy S. A.“ w
Krakowie (ul. Dunajewskiego 9), oraz Oddział w
Warszawie (Napoleona 5) rozpoczął już swoje
czynności. Bank zajmuje się parafacją oraz finan-
suje eksport drzewa, prócz tego prowadzi bieżący
interes bankowy, przyjmuje wkłady, załatwia
transakcje giełdowe i walutowe.

Dyrektorem Centrali w Krakowie jest p. dr.
Roger Battaglia, a na stanowisko wicedyrektora
przychodzi p. Stefan Wiśniewski, dotychczasowy
współpracownik krakowskiego Oddziału Banku
Związku Spółek Ziemskich w Poznaniu.
Do Rady Zawiadowczej należą pp.: Leon Bobi-
ski, dr Tadeusz Dwernicki, Jerzy Bielecki, Szymon
Dische, Józef Kowalczyk, dr Paweł Koździej, dr
Zygmunt hr. Lasocki, Jan Owiniński, Piotr Sobczyk,
Leon Szlupnik, Julian Tołkacz, Piotr Zawado-
wicz, oraz dr Stanisław Zopoth.

Kapitał zakładowy Banku wynosi 100 milionów
mkp., a na ostwieniu Walnem Zgromadzeniu akcyj-
nym uchwalaono podwyższenie kapitału do
wysokości 300.000.000 mkp.

POGRÓŻKI ZAMKNIĘCIA FABRYK PAPIE-
RU. Z powodu żądań właścicieli fabryk papieru,
aby rząd niezwłocznie wysokim cłem obłożył pa-
piez zagraniczny, pisała dzienniki warszawskie:

Papierowne nasze zaspakają zaledwie jedną
czwartą zapotrzebowania na papier w Polsce, wy-
górowana więc ochrona cła ich produkcji jest
niezależnie od tego, gdyż, mimo poważnej wyższo-
ści w stosunku do zagranicy, zbyt na swoją pro-
dukcję zawsze w kraju znajduje. Do niezasadnio-
nych uroszczeń upoważnił ich widocznie fakt, że
udało im się bez żadnego powodu podnieść cenę
papieru w październiku o 30 procent wtedy, gdy
ogólny mnożnik drożyzny wynosił tylko 30
procent. A żądania swoje o rząd popierają w
dotąd niszczony sposób. Oty związek papierni po-
stanowił — jak zapewniają — zamknąć wszystkie
w kraju papiernie — i to dwie, czy trzy, które wy-
rabiają papier na gazety, tanie książki i kajety
szkolne, to jest papiery, podpadające pod ulgową
taryfę celną, jak i te, które, wyrabiając wyłącznie
wyższe gatunki papieru, temsamem już obecnie,
mają bardzo wysoką ochronę celną, a więc za-

mej specjalnej nowej ochrony nie potrzebują. Za-
stosowali więc fabrykanci papieru zwykłą zno-
wę, na którą takie gromy rzucają, jeśli do niej
niekiedy się robotnicy. Stają więc mają fabryki
nie dlatego, że przedsiębiorstwa się nie opłacają,
ale dlatego, żeby pomóc kilku z pośród siebie fa-
brykom do osiągnięcia olbrzymich dochodów.

PODROŻENIE WĘGLA GORNOŚLĄSKIEGO. Cena
węglu gornosłaskiego została podniesioną z dnem 21
listopada o 165 marek niemieckich na jednej tonie
węglu grubego.

Z TARGOWICY KRAKOWSKIEJ. Na targ od 19
do 25 bm. sprzedano bułaj 126, wołów 186, krów 263,
baranów 261, cieląt 671, koz i baranów 22, nieroga-
cizny 843, razem 2387 zwierząt. Płacono za jeden ce-
ntnar mączny żywy wagi: bułaje od 8.700 do 18.800
mk.; woły od 11.000 do 21.850 mk.; krowy od 8.100
do 18.500 mk.; jałownik od 10.000 do 18.300 mk.; cie-
cieta od 16.5

James Douglas P. R. Gifford.